

GERDT SUNDSTRÖM Ph.D.
Professor

School of Health Sciences, Institute of Gerontology

Healthy ageing for older adults in Sweden

**Gerdt Sundström,
Institute of Gerontology,
School of Health Sciences, Jönköping**

HVAR 8 DAG

Foto. Zell, Unnerud.

EN ENASTÅENDE GULDBRÖLLOPSFÄST.

Kitché - Bengt Silfverparre.

Ett tredubbelt guldbräöllop firades midsommardagen i Vare, Södra Unnaryds socken i Småland. Brudparen voro: Sven Larsson och hans hustru Britta Magnisdotter (sittande å foton), Anders Jönsson och hans hustru Anna Stina Andersdotter (t. h. å foton), Karl Lorentsson och hans hustru Cecilia Magnisdotter (t. v.). Denna enastående bröllopsfäst firades i ena brudparets, Anders Jönssons och hans makas, hem i östra Vare. Alla tre brudarna äro från samma gård och ha där firat både bröllop och nu guldbräöllop.

(Forts. fr. sid. 654).

HVAR 8 DAG, 1907

Fredag 12 oktober 2007

Redaktörer: Sandra Lindén, Carolina Carpvik **Telefon:** 036 – 30 41 73 **E-post:** familj@jonkopingsposten.se **Fax:** 036 – 12 27 15
Annonser: 036 – 30 40 50 **Postadress:** 551 80 Jönköping **Besöksadress:** Skolgatan 24, Jönköping

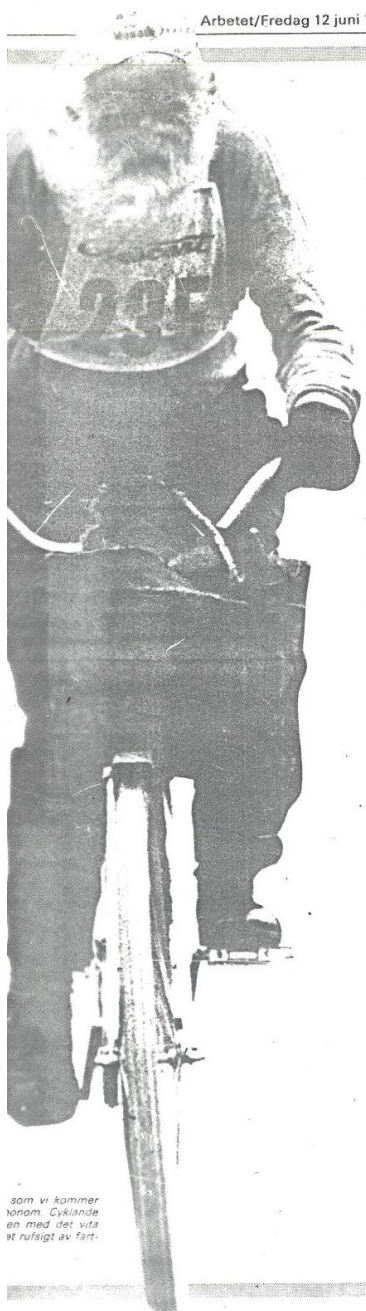
»det har blivit lite ensamt sen Teven gick bort.»

Illustration Gunna Gråhs.

Människovän var han, Stålfarfar

Arbetets Verner Antonsson tecknar ett minnesporträtt

som vi kommer honom. Cyklande en med det vita st rullsig av fart.

● Tillsammans med sin älskade Maria. Ett äktenskap som varade i 78 år när döden skilde dem åt.

Vad minns man bäst från möten med stålfarfar Gustaf Håkansson? Jo, för min del är det hans ögon, klart lysande, vänliga, genomsjäddande. Det var ögon som hade sett det mesta utan att ägaren tappat kärleken till medmänniskorna. Och så minns man skäggförestås.

För en människovän var han, Stålfarfar. Men han tyckte inte om allt hos människorna. Han hade sina bestämda felkter om hur människorna skulle vara. Hederliga skulle de vara, och helst lite religiösa också. Men religionen fick inte gå till överdrift och mest visat i yttre fithävor. Hade man det rätta sinnelaget så var det inget som hindrade att man sade en svordom och att man tog sig en konjak vid högtidliga tillfällen.

När Stålfarfar fylde 100 år var det av olika orsaker jag som blev utsänd att göra hundraårsintervjun. Stålfarfar hade tillsammans med dottern Annie farit ner till den lägenhet han då ännu hade i Gantöta.

Det var tidig morgon när jag kom dit och Stålfarfar satt vid köksbänken och åt gröt. Han hade krympt och han var gammal och trött. Han måste ha mat i sig för att själen skulle vakna men när väl väl ätt färdigt och Annie borstat hans skägg, då var det nästan "den gamle" Stålfarfar igen.

Kanske var han också lite trött på alla dumma frågor han fått svara på från intervjuande journalister genom åren. Han tyckte väl det var lite utjästat, det där med Sverigeppet, det var ju i alla fall 34 år sedan det häände. Och om den långa kärlekssturen med Maria hade han också berättat många gånger. Det var ett äktenskap "tills döden skiljer oss", och det gjorde den förra året, efter 78 år.

Men då hade redan sjukdomen skilt dem för några år sedan, när Stålfarfar inte längre orkade sköta om Maria i hemmet när hon blev krasslig och han själv led av sviterna efter ett benbrott.

Tideräkningen känns lite underlig, för vanliga dödliga när man räknar år med Stålfarfars mått.

Men trots att han var 100 år kunde han vara bisk i repliken. Som när vi kom in på sängen och hur han alltid tyckt om att sjunga.

— Har du sjungit i hela ditt liv, frågade jag då.

— Ja, inte när jag har sovit, svarade Stålfarfar.

Dumma frågor ska ha dumma svar. Men han hade glömt i ögat när han svarade och det syntes att han var glad, att jag gav honom chansen att bita till.

Och sen pratade vi om livet och döden. Han hade inte varit rädd för att leva fullt ut, Stålfarfar, och inte var han rädd för att dö heller. Han var övertygad om den eviga saligheten och att han där skulle gå samman med Maria igen.

Och så sjöng vi, Stålfarfar och jag, unison duett eller vad det heter. "Man ska leva för varandra". Sveriges Television hade strömmat in under tiden, och man spelade in vår sång, men den sändes aldrig. Det berodde säkert inte på Stålfarfars sång, utan på min. Stålfarfar hade nämligen ännu på hundraårsdagen sångrosten kvar och texterna till de gamla sångerna och visorna hade han heller inte glömt. "Har du kvar din barnåtro", sjöng han med känsla och inlevelse. Och det hade han också, barnåtro. Jag har sällan träffat någon med Stålfarfars bokstaveliga tro Bibeln och uppståndelseberättan.

"Han efterlämnar ett ljus minne" är kanske ett lite uttrött uttryck, men i Stålfarfars fall stämmer det väl.

Verner Antonsson

● Vid sidan av cykling var Stålfarfar en entusiastisk badare. Badhuset i Helsingborg besökte han ofta.